

Sygn. akt IV CSK 298/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa K. A. B.
przeciwko L. J. K.
o zapłatę, ustalenie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 października 2015 r.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność, występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów

prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę występowania istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotąd nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Przesłanki tej nie spełnia jednak żadna z dwóch kwestii wskazanych przez skarżącą. Powołała się ona, w pierwszej kolejności, na konieczność wyjaśnienia, czy usunięcie skutków uszkodzeń ciała, mimo istnienia ryzyka komplikacji medycznych, pozbawia pokrzywdzonego interesu prawnego w dochodzeniu na podstawie art. 189 k.p.c. ustalenia odpowiedzialności sprawcy na przyszłość. Kwestia ta została sformułowana jednak zbyt kazuistycznie, by mogła stanowić podstawę istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Stwierdzenie, czy w danym wypadku istnieje rzeczywiste niebezpieczeństwo powstania w przyszłości dalszych szkód lub krzywd związanych z danym zdarzeniem, uzależnione jest zawsze od okoliczności konkretnej sprawy i trudno wskazać w tym zakresie jakikolwiek generalny i abstrakcyjny problem, który odpowiadałby przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z tych samych przyczyn za istotne zagadnienie prawne nie można uznać także pytania o przesłanki wpływające na zakres odpowiedzialności na podstawie art. 445 k.c. Także ta kwestia została ujęta w sposób zbyt kazuistyczny i w zbyt silnym powiązaniu z faktami sprawy, by mogła stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po trzecie, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono jakiejkolwiek argumentacji w zakresie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W szczególności, nie wskazano jakiejkolwiek konkretnej kwestii, która miałaby stanowić przedmiot wątpliwości lub rozbieżnych opinii w orzecznictwie. Być może sprzeczności tej skarżąca upatruje w przeciwstawieniu sobie zaskarżonego orzeczenia i poglądów co do przesłanek ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej na przyszłość, przyjmowanych we wskazanym przez nią orzecznictwie i wypowiedziach literatury. Nawet jednak w takim wypadku, ujmowana w ten sposób, incydentalna sprzeczność, warunkowana konkretnymi okolicznościami faktycznymi, nie wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. W konsekwencji wyklucza to stwierdzenie, aby w sprawie mogło dojść do spełnienia wskazywanej przesłanki.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę, że odpowiedzialność pozwanego dochodzona jest z tytułu znęcania się nad powódką jako jego ówczesną żoną, w sprawie istniały szczególne względy uzasadniające całkowite odstąpienie od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego. Obciążenie tymi kosztami powódki, mimo braku podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, byłoby - wobec społecznej i moralnej wagi czynów pozwanego - rażąco niesłuszne. Sąd Najwyższy zastosował więc art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.